

1971 fælles regler for familievejledning, tilsynsværgemål og efterværn.

Hovedprincippet i familievejledningen er, at den skal tage sigte på samtlige forhold, der har betydning for børnenes trivsel i familien, og at den skal hvile på et frivilligt samarbejde. Den består i første række i samtaler om familiens situation, bistand til at klare praktiske problemer og formidling af kontakt med andre myndigheder. Hvis det skønnes nødvendigt, udarbejdes i samarbejde med familien en egentlig bistandsplan. Til støtte for familievejlederne er oprettet sagkyndige grupper, der typisk består af en læge, en klinisk psykolog, en jurist med særligt kendskab til person- og familieretlige spørgsmål samt en socialrådgiver med erfaring i familiebehandling, eventuelt vedkommende børneværnskonulent.

Det foreslås at åbne mulighed for en udbygning af rådgivning efter familievejledningens principper, således at rådgivningen stilles til rådighed for alle, uanset om de pågældende har børn, og uanset om de i øvrigt ønsker støtte efter loven. Endvidere foreslås det, at der pålægges det sociale udvalg en pligt til at give tilbud om vejledning og støtte til enhver, som må antages at trænge hertil. Bestemte persongrupper kan ikke angives som særligt trængende til rådgivningshjælp. Bl. a. har erfaringen fra familievejledningsarbejdet vist, at der næppe er grundlag for at rette henvendelse til alle enlige forsørgere, idet mange af dem klarer eventuelle problemer uden bistand udefra. Ligeledes vil der næppe være behov for løbende kontakt med alle pensionister. Derimod kan der for alle aldersgruppers vedkommende være visse truende situationer (dødsfald i familien, langvarig sygdom, hospitalsophold, langvarig arbejdsløshed, svækkelse efter udskrivning fra hospital, alkoholisme, narkotikamisbrug m. v.), som gør det naturligt, at der tilbydes hjælp.

Det sociale udvalg må derfor i samarbejde med andre myndigheder og institutioner, f. eks. skoler og sygehuse, søge at finde frem til disse grupper, idet bemærkes, at den opsøgende virksomhed til en vis grad støttes af lovforslagets bestemmelser i §§ 19 og 20, hvorefter det sociale udvalg skal underrettes om forhold, der kan give anledning til indgriben fra udvalgets side.

Til § 29.

Der har siden 1965 været gennemført særlige kurser for personer, der ansættes som familievejledere. Spørgsmålet om de uddannelseskrav, det kan anses for hensigtsmæssigt at stille til rådgivere i fremtiden, vil blive taget op på grundlag af socialuddannelseskommissionens betænkning.

Bestemmelsen i sidste pkt. om, at amtskommunernes socialcentre i specielle tilfælde selv kan påtage sig vejledningsarbejdet, sigter især på nogle af de vejledningsopgaver, der i dag udføres af mødrehjælpsinstitutionerne. Endvidere opretholdes som amtskommunal funktion den rådgivnings- og behandlingsvirksomhed over for adfærdsvanskelige børn, som i dag ydes af børne- og ungdomsforsorgens rådgivningscentre, jfr. afsnit VII. Også i andre tilfælde kan rådgivningsopgaver af krævende og speciel karakter tænkes henvist til socialcentret, ligesom det i øvrigt forudsættes, at kommunen kan søge bistand hos socialcentret.

Til § 30.

Bestemmelsen i stk. 1 sikrer, at det sociale udvalg eller revaliderings- og pensionsnævnet i fornødent omfang søger vejledning hos den offentlige arbejdsformidling.

Bestemmelsen må ses i sammenhæng med, at lovforslaget bl. a. skal afløse revalideringslovens regler om erhvervsmæssig bistand til erhvervshæmmede. Afgørelse om sådan bistand træffes efter revalideringsloven i vidt omfang under medvirken af repræsentanter for den offentlige arbejdsformidling. Ved den foreslåede bestemmelse tilsigtes det imidlertid, at de kommunale og amtskommunale socialmyndigheder søger vejledning hos den offentlige arbejdsformidling i alle tilfælde, hvor erhvervsmæssig støtte efter lovforslagets afsnit III (kontanthjælp) kan komme på tale, og ikke blot i tilfælde, som hittil har hørt under revalideringsloven.

Stk. 2 svarer med redaktionelle ændringer til bestemmelsen i revalideringslovens § 9 om invaliderede personers fortrinsadgang til arbejde.

Til § 31.

Bestemmelserne svarer med redaktionelle ændringer til § 127 i lov om offentlig forsorg.

Til kapitel 8.

Til §§ 32-36.

De foreslåede regler for børn og unge er en sammenfatning af de gældende regler i børneforsorgsloven. Ved formuleringen af § 33, stk. 2, er dog givet udtryk for, at rådgivning bør foretrækkes fremfor beskikkelse af tilsynsværge. Endvidere foreslås det i § 34 at lempe den gældende bestemmelse i børneforsorgslovens § 31, hvorefter beslutning om hjælpeforanstaltninger altid skal træffes i et møde i børne- og ungdomsværnet. Endelig foreslås det i § 36 at give unge i alderen 18-20 år mulighed for at modtage hjælpeforanstaltninger, uden at der — som efter de gældende regler — skal indhentes samtykke fra værgeren.